Jeg står her med et katalog over den borgerlige regerings mange løfter på det sociale område. Mange gode løfter til mennesker med sociale problemer. Men det er desværre svært at få øje på de løfter, der er blevet opfyldt. Det er nu et katalog over regeringens brudte løfter.

F.eks. lovede statsminister Anders Fogh Rasmussen sammen med Socialministeren i en kronik d. 2. maj en række forbedringer: En indsats mod den negative sociale arv, hjælp til pensionister med store udgifter, de ikke selv kan klare, flere penge til de mest udsatte grupper.

Men løfterne er ikke blevet holdt. De mange store ord er ikke med i regeringens finanslov: Ingen penge til pensionisterne, ingen penge til en indsats for børn fra socialt dårligt stillede familier. Ingen penge til de mest udsatte grupper.

De lovede forbedringer bliver ikke til noget. Og samtidig sker der en række dramatiske nedskæringer på det sociale område rundt omkring i landet.

Herberger for hjemløse lukker, krisecentre for kvinder skæres ned, handicappede mister en del af støtten i hverdagen. Jeg står her med en beretning fra en far, der beskriver, hvordan hans søn, der er autistisk, er ramt af nedskæringerne: Der er ikke længere råd til gå-turtræning, udflugter, aftenskole. Der er ikke råd til personale, så den unge autist kan være med til at købe ind og lave mad.

Mange politikere i amterne og kommunerne er kede af besparelserne på det sociale område, men de kan ikke andet på grund af regeringens økonomiske politik - hvor der jo som bekendt skal være råd til skattelettelser til de rigeste boligejere.

Og det er ikke helt retfærdigt, mener Venstre og Konservative.

Det er altså ikke fra den borgerlige side, vi skal regne med hjælp til at udgå de meget alvorlige nedskæringer, der nu sker rundt omkring.

Det er først og fremmest op til os at kæmpe for de svageste i samfundet. Sådan har det

altid været. Det er derfor, vi er socialdemokrater. Og det er der mere end nogensinde brug for.

VI kan se nogle alvorlige tegn på en ny splittelse i samfundet, der truer det fællesskab og den sammenhængskraft hele velfærdssamfundet bygger på:

De fleste børn får masser af omsorg og opmærksomhed. Men for en mindre gruppe ser det værre og værre ud. F.eks. lider tre ud af fire børn i det store boligområde Vollsmose af omsorgssvigt: De skranter, har huller i tænderne, er alt for tykke og er i

det hele taget forsømte.
Der sker en større og større polarisering af boligområderne, man bor ikke nær så blandet som for bare nogle år siden. Flere forældre sender deres børn i privatskoler, og der bliver tegnet flere private sundhedsforsikringer og en voksende gruppe er på langvarig kontakthjælp eller langvarig sygedagpenge.
Alt sammen tegn på en voksende opsplitning, der truer selve grundlaget for vores velfærdssamfund.
Derfor bruger vi også netop nu mange kræfter i folketingsgruppen på en politik, der kan vise, hvordan vi kan hjælpe de mennesker, der har det svært og har brug for fællesskabets hjælp. Det er svage og ensomme ældre, der f.eks. aldrig eller sjældent kommer udenfor en dør. Det er handicappede som den unge autist. Men det er ikke mindst i forhold til de dårligtstillede familier og de børn, der vokser op under kummerlige vilkår, at der er brug for en massiv indsats. Det er det, vi arbejder på.
Vi må hele tiden spørge os selv, om det vi gør, er nok til at hamle op med de nye alvorlige skel, der er på vej i samfundet. Det er derfor, det er så vigtigt, at vi bruger de penge, vi har, rigtigt.
Det betyder, at vi som parti skal være meget bevidst om, hvor vi bruger pengene, at vi prioriterer rigtigt.
Her synes jeg, at vi har brug for mere debat om vores prioriteringer.
I det hele taget har vi brug for at tale mere klart og frit om, hvad der kræves for at gennemføre vores samfundsvision: Et samfund uden dybe skel. Et samfund, der hænger sammen.
Hvad enten vi taler om velfærdspolitikken eller udlændingepolitikken. Det er samme vision: Nej til det opsplittede samfund.
Det skal vi sige til befolkningen, så det kan høres.